

med et Flertal i Landstinget, bestaaende af Højre, det radikale Venstre og Socialdemokraterne. Man var fra disse tre Partiers Side enig om at ændre Forslaget saaledes, at Enkemænd ikke medtoges, fordi man kom til det Resultat, at der var et langt større Antal Børn af Enker end af Enkemænd, der her kunde komme i Betragtning, idet Enkernes Indtægter var langt mindre end Enkemændenes, og Trangen i dette Ords egentlige Forstand derfor neppe kan siges at være til Stede hos noget synderligt stort Antal Enkemænd. Man tog derfor dem ud.

Det var det samme Ræsonnement, som i Virkeligheden førte den ærede Ordfører for Socialdemokratiet til nu at stille Krav om, endskønt man nu har foreslaaet betydeligt højere Indtægtsgrænser for Enkemænd, der skal have Adgang til at faa Støtte gennem denne Lovgivning, end Tilfældet var i Regeringens Forslag 1919—20, at løfte disse Grænser endnu højere; thi ellers vilde de almindelige Personer, der har normal Arbejdsindtægt og er Enkemænd, som Regel ikke kunne komme med. Det er altsaa aabenbart det, det ærede Medlem ønsker, at Regelen skal være den, at Enkemænd, der har normal Indkomst ved deres Erhverv, skal have denne Understøttelse til deres Børn. Hvis det ærede Medlem kunde trænge igennem med en saadan Betragtning, og hvis der hos det store Antal indenfor den arbejdende Befolkning, som er Enkemænd, men hvis Vilkaar er saadanne, som de normalt maa være indenfor det Virksomhedsomraade, som beskæftiger den vedkommende, opstod Beslutning om at ville have denne Understøttelse, som de efter en saadan Lovgivning har Krav paa, tror jeg rigtignok, man vilde komme op paa Udgifter, der vilde ligge saa højt, at maaske endogsaa det ærede Medlem vilde vige tilbage for Konsekvensen af Opfyldelsen af de Ønsker, hun nærer.

Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, paa hvilken Maade man den Gang fastsatte Transgrænserne. Der siges: „Trængende maa den anses for at være, der har en Indtægt, som er mindre end $\frac{2}{3}$ af det for Statsskat i vedkommende Kommune i Henhold til Lov af 8. Juni 1912 § 8 fritagne Beløb med et Tillæg af 100 Kr. for hvert af Enkebørnene.“ Naar man nu tænker paa, hvad det var for en skattefri Indtægt, som man i Henhold til Loven af 1912 havde, og man altsaa kun regner med $\frac{2}{3}$ deraf, vil man se, at man er nede paa Indtægter som begrænsende for Adgang til at faa denne Hjælp, der ligger ved en 400 Kr. paa Landet, ca. 550

Kr. i København og i Købstæderne omtrent midt imellem. Man vil se, at man kommer til Indtægtsgrænser, der ligger saa langt nede, at man virkelig maa erkende, at saadanne Enker med Børn, hvis Indtægt ligger derunder, er i en Trangssituation. Nu er det noget helt andet, man vil nu løfte Indtægtsgrænserne op i Højde med, hvad der kan være Normalarbejdsindtægt for friske raske Personer, der kan udføre deres Gerning. Hvis denne Lov gennemføres i den foreslaaede Form, faar det hele en ganske anden Karakter end den, man oprindeligt havde givet den. Understøttelsen sættes den Gang til 100 Kr. i København, 80 Kr. i Købstæderne og 60 Kr. paa Landet, og Formuegrænsen var 4 000 Kr. med Tillæg af 500 Kr. for hvert Barn.

Det er denne Lovgivnings Forhistorie, og ved den Form, som den den Gang fik, er man i Virkeligheden blevet staaende, idet det Forslag, der senere blev stillet i Samlingen 1919—20, ikke blev gennemført. Resultatet af Behandlingen paa Rigsdagen i den nævnte Samling medførte dog, at Understøttelserne til Børnene sættes op i ikke uvæsentlig Grad ved Initiativ fra samtlige Partier i Landstinget.

Det Lovforslag, her foreligger, dækker i det væsentlige det, der blev forelagt fra socialdemokratisk Side ved privat Initiativ i 1923—24, og dette Forslag er igen paa væsentlige Punkter i Overensstemmelse med, hvad der blev foreslaaet i Samlingen 1919—20 fra Regeringens Side, idet Indtægtsgrænserne for Enkemænd nu ligger væsentligt over, hvad man i 1919—20 foreslog, medens paa den anden Side nogle af Understøttelserne sættes lavere, end der var stillet Forslag om i 1919—20. Der er jo ikke Tvivl om, at man gennem en saadan Udvidelse af denne Lovgivning vil komme ud for ret alvorlige finansielle Konsekvenser, og det Udvalg, der havde Sagen til Behandling i forrige Samling, veg ogsaa tilbage fra at skride til saa store Udgiftsførelser. Derimod anmodede man fra Udvalgets Side Indenrigsministeriet om at foranledige, at de store kommunale Fællesorganisationer blev hørt i denne Sag. Navnlig ønskede man Oplysning om, hvorledes man fra disse Organisations Side stillede sig til Spørgsmaalet om Inddragelse af Børn af Enkemænd under denne Lovgivning. I Bemærkningerne til Lovforslaget findes der intet om, at saadanne Under søgelser er blevet foretaget og saadanne Oplysninger er indhentet. Jeg vil da gerne rette den Forespørgsel til den højtærede